

★ ЕДИНСТВО ВО ХРИСТОС ★

„Ве молам, браќа, во името на нашиот Господ Исус Христос, сите да зборувате исто и да нема поделби меѓу вас. Но, бидете совршено обединети во истиот ум и истото мислење“
(1 Коринтјаните 1:10).

Откако ги поздравува Коринтјаните и ги пофалува за нивниот духовен раст, Павле продолжува да се осврнува на првиот од проблемите што ја засегаат таа црква: недостатокот на единство.

Низ посланијата до Коринтјаните и другите што ги напишал Павле, гледаме како тој ни дава упатства за решавање на овој проблем, кој може да влијае и на црквите денес.

Една поента е јасна од самиот почеток: единството во црквата не може да се постигне преку човечки напор. Само со фокусирање на Исус можеме да постигнеме единство.

Проблеми што предизвикуваат поделба:

Поделби и спорови.

Како да се одржи единството:

Единство во Исус

Мудрост и зрелост

Служба и скромност

Почит кон лидерите

ПРОБЛЕМИ КОИ
ПРЕДИЗВИКУВААТ
РАЗДВОЈСТВО

ПОДЕЛБИ И СПОРОВИ

„Ве молам, браќа и сестри, во името на нашиот Господ Исус Христос, сите вие да бидете едногласни во она што го зборувате и да нема раздори меѓу вас, туку да бидете совршено обединети во умот и мислата.“ (1. Коринќаните 1:10)

Какви поделби постоеле во црквата во Коринт (1. Коринтјаните 1:12)?

Различни водачи поминале низ Коринт, и секој верник имал свој омилен проповедник (Павле, Аполос, Петар...). Ова дошло до точка на создавање расправи меѓу нив (1. Коринтјаните 1:11).

Без да сфатат дека сите проповедаат заедничка порака, тие се фокусираа на неважни аспекти (1. Кор. 3:5-8).

Полека, животот на црквата беше засегнат (1. Кор. 3:3). Недостатокот на единство го наруши прославувањето на Господовата вечера (1. Кор. 11:33), па дури отидоа дотаму што се тужеа едни со други на суд (1. Кор. 6:1).

КАКО ДА СЕ ОДРЖИ ЕДИНСТВОТО

ЕДИНСТВО ВО ИСУС

„Верен е Бог, од кого сте повикани во заедништво со Неговиот Син, Исус Христос, нашиот Господ.“ (1. Коринќаните 1:9)

„Дали Христос е разделен? Дали Павле беше распнат за вас? Или во името на Павле се крстивте?“ (1. Коринќаните 1:13). Со овие прашања, Павле сака да ги натера да размислат.

Единството може да се постигне само со тоа што Исус е наш Господ. Единството не се постигнува со придржување кон мислите или идеите на брат или сестра, ниту со формирање затворени групи.

Но единството во Исус не е униформност. Тоа не подразбира дека сите мислиме исто за сè, или дека сите дејствуваме на ист начин.

Малите разлики во мислењата, различните дарови што ги има секој од нив, кога се центрирани околу Христос, наместо да создаваат неединство, создаваат единство (1. Кор. 12:12-13, 25, 27).

Единството во црквата се постигнува само со умирање за себе и живеење за Исус.

МУДРОСТ И ЗРЕЛОСТ

„Браќа и сестри, не можев да ви се обратам како на луѓе кои живеат според Духот, туку како на луѓе кои се сè уште световни - обични бебиња во Христа.“ (1. Коринќаните 3:1)

Павле ги нарекува незрелите христијани „деца во Христа“, „телесни“ (1. Коринќаните 3:1). Овие типови христијани повеќе се фокусираат на луѓето отколку на Исус.

Кога на некои водачи им се дава преголема важност на сметка на други, се формираат групи што ја делат црквата. Ова е резултат на незрелост. Затоа, Павле нè поканува да достигнеме зрелост во Христа (1. Коринќаните 2:6).

Незрел

Тие се како деца
(1. Кор. 3:1)

Тие се хранат со
млеко (1. Кор.
3:2)

Тие се телесни (1.
Кор. 3:3)

Тие се под влијание
на мислењата на
другите (1. Кор. 3:4)

Зрел

Тие се возрасни (1.
Коринќаните 14:20)

Тие јадат цврста
храна (Евр. 5:14)

Тие се духовни (1.
Кор. 2:13)

Тие имаат духовна
проникливост (1.
Кор. 2:14)

СЛУЖБА И СМРЗНОСТ

„Затоа, луѓето треба да нè сметаат за слуги Христови и управители на Божјите тајни.“ (1. Коринќаните 4:1)

Исто како и денес, во првиот век луѓето биле поделени според политички, филозофски, религиозни и други верувања. Како можеме да спречиме овој начин на размислување да се инфилтрира во црквата и да создаде поделба?

Ставот на водачот игра значајна улога. Црковните водачи мора да бидат јасни во врска со нивната улога како управители. Тие не се сопственици на црквата; тие едноставно управуваат со неа за Христос.

Водачот на црквата е Исус, сите други ја водат како „слуги Христови“ (1. Кор. 4:1).

Слугата кој управува мора да се однесува како што се однесува неговиот Господ: секогаш спремен понизно да се предаде во служба на другите (Фил. 2:3-8).

Какво единство би имало во црквата ако сите – не само водачите, туку секој поединечен член – постапуваат на овој начин?

ПОЧИТ КОН ЛИДЕРИТЕ

„А од управителите се бара да бидат верни.“ (1. Коринќаните 4:2)

Постоењето на соперништва и фракции околу водачите не значи дека треба да ги отфрлиме. Напротив, Павле ја поддржувал и бранел службата на Аполос и неговата работа во Коринт (1. Кор. 3:5-6; 4:6; 16:12).

Кога водачите дејствуваат верно, тие се достојни за чест (1. Кор. 4:2; 1. Тим. 5:17). Но, дури и кога не ја добиваат таа чест, тие остануваат верни затоа што знаат дека самиот Бог, а не луѓето, треба да ги суди (1. Кор. 4:3-4).

Френк и Валтер Бонд биле првите мисионери во Шпанија. Валтер починал за својата вера во Хаен во 1914 година.

Христијанските водачи ги следат стапките на Исус со тоа што се подготвени да страдаат за своите браќа и сестри, па дури и, доколку е потребно, да умрат за нивната служба (1. Кор. 4:11-13; 2. Кор. 11:23-28).

Ниту водачите ниту членовите не се повикани да се караат или да се расправаат едни со други, туку да се обединат во фалењето на Исус и проповедањето на пораката за крстот.

„Ништо не може да го усоврши совршеното единство во црквата освен духот на христоликата трпеливост. Сатаната може да сее раздор; само Христос може да ги хармонизира несогласните елементи... Кога, како индивидуални црковни работници, го сакаме Бога над сè друго, а нашиот ближен како себеси, тогаш нема да има макотрпни напори за обединување; ќе има единство во Христос, ушите ќе бидат затворени за озборувања и никој нема да фрла прекор врз својот ближен. Членовите на црквата ќе ја негуваат љубовта и единството и ќе бидат како едно големо семејство. Тогаш ќе ги носиме пред светот акредитивите што сведочат дека Бог го испратил својот Син во светот.“

Е. Г. В. (Размислувајќи за Исус, 5 јули)